

Letnik XI,
številka 1
(februar 2022)

Nebulae

revija za sodobno književnost

KAZALO

DRAMA	3
Eva Kučera Šmon	4
<i>Ta prizor sanjam vsak dan (1. del)</i>	4
POEZIJA	48
Patrik Kolar	49
<i>Vprašanje japonskega mornarja</i>	49
Sara Remžgar	50
<i>ZAŽIGANJE POLNOČNIH UR</i>	50
Matija Krumpak	51
Manca Marinko	53
PROZA	59
Lena Kregelj	60
<i>Maska</i>	60
STRIP	63
Katja Kovše	64
Janez Grm	65
<i>Ležerni mu je všeč</i>	65



DRAMA

Eva Kučera Šmon

Ta prizor sanjam vsak dan (1. del)

Bili so:

GREGOR (22)

LENART (17)

BABICA (80)

ELVIRA (33)

JAN (35)

EMA (25)

ROBERT (42)

PETER (38)

Na zapuščeni terasi

z vrtnimi lonci

in s staro gugalnico.

Vse tišine so pretirano dolge.

Vsak smeh je pretirano glasen.

1. Samo jaz, ti in babi

Na teraso strehe vstopijo najprej Gregor, nato Lenart, za njima še njuna brezizrazna babica Vanda, ki se oklepa Lenartove roke. Ali pa se Lenart oklepa nje, ni jasno, jasno pa je, da sta oba na terasi prvič in da verjetno prav zato Lenart nejeverno pogleduje okoli.

Le Gregor se zdi nekako domač s prostorom. Ponosno se razgleduje po terasi, kot da je babico in Lenarta pravkar povabil v svoje nadstandardno stanovanje.

GREGOR: Sem se zicnita, evo. *(Gregor z rokavom majice pobriše gugalnico)* Jaz spušim, pa gremo.

Lenart odpelje babico do vrtno gugalnice. Starka stoji ob gugalnici in brezizrazno zre pred sebe. Lenart jo gleda.

GREGOR: Zicni se, babi.

Starka stoji in ga gleda.

Lenart gleda Gregorja.

Nato Gregor babico grobo potisne na gugalnico.

GREGOR: To moraš kar grobo, veš, bratec, saj ni od včeraj ... *(starka stoji)* Pizda, babi, no. Dej no. *(potisne jo na gugalnico)* Tak, evo, pa sva, babi. Ni blo hudo, ane babi?

Starka strmi pred sebe, Gregor in Lenart jo gledata.

Kar nekaj časa.

GREGOR: Daj ji banano.

Lenart pokima, iz žepa hitro potegne banano in jo potisne v babičine roke. Babica jo gleda. Gregor in Lenart se zdita bolj zadovoljna.

GREGOR: Evo ti, babi, bananica.

Babica gleda banano.

GREGOR: Papaj bananico.

Babica gleda banano.

Lenart in Gregor jo zadovoljno gledata.

LENART: Kdaj si pa odkril to teraso?

GREGOR (*resno*): To je skrivni plac naše mafije.

LENART: Ti si v mafiji?

GREGOR: Ja, če komu zineš, bomo iz tebe nardil pašteto.

Lenart ga gleda, nato pa:

GREGOR: Pa šalim se, brko, preden se pokakaš v hlačke.

Gregor se reži, potem resno:

GREGOR: Družinskih članov ne ubijemo, kvečjemu ugrabimo in zakopljemo.

Lenart ga gleda, nato pa:

GREGOR: Pa šalim se, brko, preden se pokakaš v hlačke.

Gregor se zareži, Lenartu ni smešno. Lenart babici olupi banano.

Gregor iz žepa potegne prenosni zvočnik in prižge glasbo. Začne migati z glavo. Lenart ga gleda.

LENART: A misliš, da je kul, da sva jo pripeljala sem gor?

Gregor iz žepa potegne vrečko s travo in si začne zvijati joint.

GREGOR: Ni boljšga za njo, veš, bratec. Ti se sam sprost. *(miga z glavo)* Veš, kolk kisika zdej prihaja v njeno glavo.

LENART: Ja?

GREGOR: Itak, da ja. Sigurno nama je hvaležna.

LENART: A se ti zdi hvaležna?

Pogledata babico, ki brezizrazno strmi v olupljeno banano.

GREGOR: Men se zdi ful *happy*.

Zareži se. Lenart se malo sprosti. Stopi do Gregorja, tako da zdaj babici kažeta hrbet.

GREGOR: Sploh pa ni šanse, da na petek zvečer gnijeva v stanovanju z bakico.
A ne, bratec?

Gregor začne poplesavati.

LENART: Ja ... ni šanse.

GREGOR: Kaj si rekel?

LENART: Rekel sem, da ...

Gregor še pojača glasnost glasbe in začne glavo premikati po ritmu. Lenart ga pozorno opazuje in začne delati enako.

To počneta kar nekaj časa.

Babica strmi v banano.

Gregor potem malo stiša glasbo.

GREGOR: Ta muska, ej ... Me čist v en drug svet zapelje, veš, bratec? *(miga z glavo)* Zapelje, popelje, odpelje, napelje, zapelje, kapel je, rad bil je, nabil je, odbil je, zapil je, nardil je, ubil je, rabil je, zapil je ... zapil je ... zapil je ...

Gregor pogleduje okoli. Čaka, da bi ga nemara dopolnil Lenart.

GREGOR: Kaj se rima na zapil je? *(gleda Lenarta, Lenart gleda njega, malo tišine, nato pa:)* Nima veze, veš, bratec. Ti sam uživi.

Zadovoljno migata z glavo.

Kar nekaj časa.

Gregor si medtem prižge joint. Lenart ga med kajenjem pozorno opazuje.

LENART: A te ni nič strah, da bo povedala mami?

GREGOR: Kdo, babi? (*prhne, pogledata babico*) Lej jo, no, sej ne ve, v katerem časovnem obdobju je. A ne, babi? (*babica gleda banano*) Mogoče je v paleozoiku, mogoče na soški fronti, kaj ti veš. Ne morš vedet, veš, mali.

Gregor se zareži, Lenart tudi. Obrneta se proti razgledu.

Migata z glavo.

GREGOR: Njej je dobro, veš mali. Ona je v nekem svojem svetu, jebe se ji za život, ne ve, da serje v hlače, ne ve, kako ji je ime, nič ne ve, veš, mali? Pa se niti zadet ne rabi za to. (*prhne*) Vse, kar je v življenju dosegla, je zdaj pozabla, veš mali ... Zato pa jaz živim (*začne repati*) z danes na jutri, z jutri na danes, ker ... ker lahk, da že jutri vse skupi pozabm.

Migata z glavo.

GREGOR (*ponosno*): Z danes na jutri, z jutri na danes, ker lahk, da že jutri vse skupi pozabm.

Kadi, zastrmi se v razgled.

Lenart ga ponosno opazuje.

Tišina.

Migata z glavo.

Kar nekaj časa.

LENART: Ej, Gregor ...

GREGOR: A?

LENART: Glupo vprašanje.

GREGOR: Ustrel.

LENART: Res glupo vprašanje.

GREGOR: Ni glupih vprašanj, bratec. Ti kot mlajši brat me lahk vse vprašaš, veš, mali. Vse.

LENART: A vse?

GREGOR: Valjda, vse.

Lenart okleva.

LENART: Kakšen je filing, ko ...

GREGOR: Ko kaj?

LENART: Ja, ko ...

GREGOR: *(pokaže na joint)* A pušim?

Lenart pokima.

GREGOR: To je pa res faking glupo vprašanje.

Lenart ga gleda, nato pa:

GREGOR: Pa šalim se, brko, preden se pokakaš v hlačke.

Miga z glavo.

Strmi v razgled.

GREGOR: Ufff, bratec. Epski filing je, veš? Epski ... *(tišina, kima z glavo)* Vidiš določene stvari, ki jih še nikol nisi videl, veš.

LENART: Na primer?

GREGOR: Ufff, bratec. Jaz sem enkrat videl Eminema, veš, pa mi je rekel, v faco mi je rekel, iz oči v oči, na štiri oči mi je rekel: *(zasanjano)* veš, frajer ... iz tebe pa še enkrat neki bo. *(kima z glavo)* Cel svet bo skakal na tvoje rime, klanjali se ti bodo, to mi je rekel. *(zazre se v razgled)* Cel svet bo skakal na tvoje rime. Cel svet, to mi je rekel. *(miga z glavo, Lenart ga gleda)*

LENART: A po slovensko ti je rekel?

GREGOR: Ja.

Miga z glavo.

Lenart razmišlja.

LENART: Od kdaj pa Eminem govori slovensko?

GREGOR: V tem svetu je vse mogoče, veš, bratec.

Lenart je zadovoljen z odgovorom.

Strmita v razgled.

Migata z glavo.

LENART: A pa lahko vidiš kogarkoli?

GREGOR: Kogarkoli. *(miga z glavo)* Enkrat sem videl Kim Kardashian.

Lenartu se zasvetijo oči.

LENART: Ja? Pa ti je kaj rekla?

Gregor mu pokaže, naj pride k njemu.

GREGOR *(potiho)*: Začela se je slačit.

LENART: Slačit se je začela ...

GREGOR: Ja ... Slačit se je začela.

LENART: In?

GREGOR: Ja nič ... *(pokaže)* Taki baloni.

LENART: Taki?

Gregor pokima.

Tišina.

Strmita v razgled.

Obema se svetijo oči.

Migata z glavo.

LENART: A lahko jaz tudi?

GREGOR: Kaj, joint?

LENART: Ja.

Malo tišine.

GREGOR: Valjda, da ne, a si normalen. *(kadi)* Kaj, če stara pove mami. Celo sranje bi mel. *(kadi)* Nisem naiven, naiven pa res nisem.

Kadi.

LENART: Če je v paleozoiku, kaj pa ona ve.

Tišina.

Gregor na hitro pogleda babico, ki gleda banano. Kot šimpanz strmi v banano.

Potem se obrne nazaj k Lenartu.

Malo tišine.

GREGOR: Dobro, daj. Ampak če komu poveš, da si z mano prvič ...

LENART: Ja?

GREGOR: Ja, pašteto bom nardil iz tebe, kaj me tko butasto gledaš.

Ponudi mu joint, Lenart ga da na sredo ust.

GREGOR: Pa ne tko, budalo. Na stran, kot frajer. *(Lenart naredi)* Tko ja, zdej pa si frajer. Zdej pa si.

Prižge mu joint, Lenart malo zakašlja.

GREGOR: No, no. Počas, mali. Počas. S filingom. Noben te nikamor ne ganja.

Lenart kadi.

GREGOR: Noben te nikamor ne ganja.

Starka si s tresočimi rokami ponese banano v usta.

To traja kar dolgo.

GREGOR: Zdej, fora je tut v telesu, veš, mali. To ti noben ne bo povedal. Ne smeš bit zadrgnjen, ampak tko, sproščen ... To ti noben ne bo povedal. *(spusti roke)* Tko, jebe se meni za život scena. Poserjem se na vas scena. Nemože mi niko ništa scena.

Lenart sprosti telo.

Starka ugrizne banano.

In pogoltne banano.

Kar velik kos.

GREGOR: Tko ja. Zdej ga pa sam đuskaš.

Kadita.

Sproščeno.

Kimata z glavo.

Starka izbulji oči in odpre usta. Napenja se.

GREGOR: Tko ja, bravo, bratec, nekaj pa maš po men. Kri res ni voda ... moda, joda, komoda, zabloda. *(gleda Lenarta z željo, da nadaljuje)*

LENART: Oproda?

GREGOR: *(ponosno, s spoznanjem)*: Kri res ni voda, kdo bi si mislil.

Lenart se ponosno zareži.

Kadita, strmita v razgled.

Starka pa postaja rdeča.

GREGOR: A čutiš, kok si nad ostalimi, a? Noben ti nič ne more, sam ti si pa tvoj oblak dima. A čutiš?

LENART: Čutim ja. *(zakašlja)* Vse to čutim.

GREGOR: Pol si na pravi poti, veš, mali. Pol ga đuskaš.

Starka hlasta za zrakom,

onadva pa premikata glavo po ritmu glasbe.

Lenart se reži.

Strmita v razgled.

Podajata si joint.

GREGOR: Ej ... ko sva glih pri resnih pogovorih ... tko, med bratoma ...

LENART: Ja ...

GREGOR: A si kdaj pomislil ... kaj, če bosta starca kdaj tut takšna, kot je babi?

LENART: Ne bosta.

GREGOR: Ja kaj pa, če bosta, si pomislil na to?

LENART: Ne, nisem ne.

GREGOR: No, potem pa zdaj pomisli ... Si pomislil?

Lenart pomisli, kako bosta starša nekoč tudi takšna kot babi,

babica pa hlasta za zrakom.

GREGOR: No, če bosta starca taka, ne ... kot babi, ne ...

LENART: Ja?

GREGOR: Ja treba se bo zment, ne? *(Lenart ga pogleda)* Kaj me zdej debelo gledaš?

LENART: Zment kaj?

GREGOR: Ja zment, kdo od naju bo ta, ki jima bo brisal rit ... *(skomigne z rameni)* Tak je, c'est la vie, v plenicaš si bil in v plenice se *(repa)* povrneš, obrneš, četud to zavrneš. *(govori)* Kaj, a misliš, da bo pri nas kaj drugač?

Kadita.

Tišina, razmišljata.

Zagledata se v razgled, starka pa hlasta za zrakom.

Drži se za prsi, onadva pa migata z glavo.

LENART: A res misliš, da ju bo zjebalo?

GREGOR: Vse zjebe, nimaš tu kaj. Zato je pa že zdej treba razmišljat o tem, dokler so še živi. *(tišina)* Jaz mislim, da boš ti super skrbel za njiju, veš, mali.

LENART: Zakaj pa jaz?

Gregor razmišlja.

GREGOR: Ker si bolj odgovoren.

Lenart razmišlja, potem razburjeno:

LENART: Ti si pa starejši.

GREGOR: Ja, ti pa močnejši, evo.

LENART: To ni važno.

GREGOR: Valjda je, kdo pa misliš, da jih dviguje, ko jim moraš menjavat posrane plenice, a? Jaz ne morem, jaz imam skoliozo.

Lenart razmišlja.

LENART: Ti si bolj prijazen.

GREGOR: Ti si pa hecen, najboljše vice pokaš.

LENART: Ni res ...

GREGOR: Je, je res. Veš, da je res. *(ga dregne)* Daj, kako gre tisti o ženski, ki ne kida snega?

Starka se drži za vrat. Stiska preostanek banane v roki.

Lenart okleva.

LENART: Kako je ime ženski, ki nikoli ne kida snega?

GREGOR: Kako?

LENART: Nikol Kidman.

Gregor se reži, pretirano dolgo.

GREGOR: Vidiš, vedno crknem od smeha.

Lenart se ponosno smeji.

Strmita v razgled.

Sproščeno, kot da jima nemože niko ništa.

Starka pa hlasta za zrakom.

Potem tišina.

GREGOR: Jaz ne bom skrbel.

LENART: Jaz tudi ne.

Gledata se.

Tišina.

LENART: Kaj pol predlagaš? Kamen, škarje, papir?

Lenart se zasmеji svoji šali.

Tišina.

GREGOR: Mali, to sploh ni slaba ideja.

Lenart ga pogleda, Gregor je resen.

Starka se napenja.

Z roko sega proti njima.

GREGOR: Kaj?

LENART: Dej nehaj no, budalo.

GREGOR: Ja kaj, pizda. Oba mava iste možnosti.

LENART: A ti to resno?

GREGOR: Ja. Pa reciva, da tisti, ki zmaga, skrbi 60 procentov časa, drug pa 40, eto. Da bo pravično.

LENART: Pa ti si res budalo.

Starka je rdeča v obraz.

Gregor nastavi pest, Lenart razmišlja.

Zelo rdeča v obraz.

GREGOR: Pravično je. Ni?

Lenart okleva, potem nastavi pest.

GREGOR: Sej ne morm verjet, da bi res to nardil.

LENART: Sej nisem mislil, no.

GREGOR: Fak, starcev bi se znebil na kamen, škarje.

LENART: Res si budalo.

GREGOR: Tole jima bom pa povedal, veš.

LENART: Daj nehaj no.

GREGOR: Ti pizda koristoljubna, ej.

LENART: Nisem mislil, no.

Gregor se reži.

Kadita in strmita v razgled.

Starki banana pade po tleh. Glavo nasloni na svojo ramo.

Izgleda, kot da spi.

In res spi.

Precej globoko.

Zelo globoko.

GREGOR: Veš, kaj je pa vedno opcija?

LENART: No ... kaj?

GREGOR (*resno*): Da ju zaveževa v klet in izstradava. Ti dobiš stanovanje, jaz vikendico na morju.

Tišina.

Daljša.

Gledata v razgled.

Kao da jima ne može niko ništa.

Starka spi.

LENART: Jaz bi imel raje vikendico na morju. *(Gregor ga pogleda, začudeno)* Ja kaj, treba se je zment, dokler so še živi.

Kimata z glavo, zadovoljno.

2. Umetnost je bla, bla, bla

Na taisti terasi zdaj poleg vrtno gugalnice stoji še nekaj smešnih glinenih loncev, ki jih Ema ponosno opazuje.

Premika jih levo in desno, čeprav po premikanju ni nikakršne razlike.

Po nekaj premikih se zadovoljno ustavi in pogleda v lonce.

EMA: Okej, ni slabo ... Sploh ni slabo. *(gleda v lonce, ponosno. Odkušlja se)* No, to je zdej moja ideja ... ja ... Pozdravljeni najprej! To je zdej ful na hitr postavljen, tut plac, zbran na hitr, ampak vseeno. Najprej itak ful hvala še enkrat vsem, ki ste prišli ... da ste si vzeli čas, pa prišli pogledat ... Veste, je ful težko dobit plac v Ljubljani za karkoli ... Pa sem si rekla, zakaj pa ne bi kr na terasi bloka ... No, na terasi bloka moje tete, valjda. Jaz ne dobim stanovanja, pa če se ubiješ ... Moja mama vedno pravi, zakaj pa si umetnica, če želiš stanovanje ... Včasih smo delali po dvanajst ur na dan, ti pa gneteš glino, *(se zasmеji)* gneteš glino, ne kruha, ampak glino. *(se zasmеji, potem takoj zresni)* Tega ne bom rekla. Uglavnem ... Težko je dobit prostor za razstavo, to lahko pojamram, ampak kaj vam zdaj to sploh pojasnujem, sej ste tut vi vsi, ki ste tukaj, bili umetnik, ne? Mislim, pardon, še vedno ste umetnik. Sami jebeni umetniki. Upam ... *(Iz žepa vzame prepognjen listek)* Uglavnem, bla, bla, bla, to vam ne bo zanimivo. A naj najprej začnem s predstavitvijo sebe, al kaj? *(gleda po listku)* Ja, valjda, najprej jaz, pol moja umetnost, glupača ena, ker jaz sem moja umetnost. Uglavnem ... Mal mam treme, pa sej to je normalno, čudn bi blo, če je ne bi imela. Ja, uglavnem. Kaj je beseda namesto uglavnem, pizda? *(razmišlja)* Skratka, to je lepa beseda! Skratka! Taka, sofisticirana beseda, odrasla beseda ... Skratka, sem Ema Jankovič, ne nič v sorodu z županom, I wish, če bi bla, verjetno ne bi

razstavljala tu gor, ampak v zasebni galeriji, al pa v zaporu, kdo ve ... Tega ne bom rekla. No, pa saj je tud to svojevrsten čar umetnosti, a ne, borba za preživetje, borba, da te opazijo, sploh če delaš glinene lonce. Ja mama, tko sem si poslala in tko, na trdem, bom spala, ja. *(zasmeji se sama sebi)* A naj najprej povem en vic al kaj? Za uvod ... Za sprostitev ... Kot da vem kakšen vic ... Ampak tko se dela, I guess, najprej jih nasmejiš, pol jih dobiš. Tko vsi delajo. *(razmišlja)* Zihher vem en vic ... en smešen vicek ... en mali ... vem! Enga pa res vem! Skratka, vic ... *(odkašlja se)* Kaj je svetlolaska brez mobitela? *(malo počaka)* Pička brez veze. *(zasmeji se, potem tako zresni)* Tega ne bom rekla. Uglav ... Skratka! Ja, skratka. Sem Ema Jankovič, rojena v Domžalah, precej revna, brez vplivnih staršev in brez Jankoviča za fotra. *(smeje se sama sebi)* Rada torej ... ja, rada kiparim in rada tudi ... Rada gledam serije, božam tuje pse ... Rada *(veselo:)* ... kažem fakiče otrokom, ja ... in najboljš je, če ga kakšen pokaže nazaj ... potem se pa reživa drug drugemu, dokler naju ne pogleda kater od starcev. *(se reži)* Enkrat me je ena mama skor prijavla policiji, češ da nadlegujem njenga froca. Baba zmešana. Te dosadne rdečelase petintridesetletnice, ki delajo na banki, ponavadi niso za hece, te so najhuj, ampak te tut najraj izbiram za tarče, ker upam, da si tamali zapomnijo, kako se kaže fakič, in jim ga zdaj ponosno kažejo v glavo. *(zareži se, potem takoj zresni)* Tega ne bom rekla. *(razmišlja)* Rada dobr jem, čeprav še nikol nisem jedla zares dobr ... *(razmišlja)* Rada imam čist wc ... pa dobro, Ema, kaj ima to veze z mojo umetnostjo? *(gleda po listu)* Pizda, pizda, pizda. Kaj sem si še napisala, pizda? Ja, kdaj sem se prvič začela ukvarjat z umetnostjo ... Točno! Ta zgodba more bit povedana ... Nujno! To vsi povejo. Ja, uglav ... skratka, pizda Ema, skratka! Skratka, vsi imajo neke poetične zgodbe ala šel sem gledat predstavo v gledališče in me je zadelo veliko spoznanje, da jaz pa res moram postat igralec ... bla, bla ... al pa, te so mi najboljše, kao pri treh letih sem prvič slišal igrat violino v orkestru in sem takoj vedel, da je to to ... da je to moj instrument, ki ga bom igral celo življenje. Itak stari, jaz še zdaj ne ločim viole in violine, folk pa že pri treh letih ve, da je to to ... No, skratka, jaz nimam take zgodbe! Kdo bi si mislil. Jaz sem se prvič srečala z umetnostjo v petem razredu, ko sem sošolcu Davidu, fak to je dobra zgodba, no, sošolcu Davidu sem iz gline nardila, pazte to

... (se reži) lulčka, njegovega majhnega, mikro, mikro lulčka, ki sem ga enkrat videla pri športni vzgoji v garderobi ... Za nalogo smo imeli, da naredimo nek kip, psa, mačke, nekaj pač, običajnega, otroškega ... Ampak jaz iz prve lulčka. (se zareži) Ja, jebiga, že takrat sem bla abstraktna in to se je pač nekje moralo poznat. (tišina) Poslali so me k socialni delavki valjda in takrat sem slišala, ko je rekla mami: Ja nič, gospa, mogoče je pa vaša umetnica! (se zareži) Mama pa: Bog ne daj, bog ne daj! In a veste, da sem se res zamislila, kaj pa, če sem res umetnica. A če iz gline narediš lulčka, si umetnik? In sem si rekla, ja, po mojem sem. Tko da bi se za začetek svoje umetnosti zahvalila socialni delavki ... No, pa seveda Davidovemu mikro, mikro lulčku. Hvala David! Upam, da je korenjak zrastel! (zareži se, potem takoj zresni) Tega ne bom rekla. (razmišlja) No, potem sem pa ves čas nekaj kiparla, mal za hec, mal za res, no in najprej sem kiparla podobe, kipe, itak vedno abstraktne ... ker sem pač taka ... abstraktna. Že od vedno. Res, od vedno. No, to bi označila za svoje prvo umetniško obdobje, zdaj sem pa v drugem, v drugem umetniškem obdobju, ko kiparim pač te ... lonce, posode. (gleda lonce) In fora teh loncev je, da niso navadni lonci, o ne. To so lonci z zgodbo, valjda, z zgodbo. Zgodba pa je, da zgodbe ni ... A štekate? A štekate ta koncept? Zato tu naslov razstave *Brezzgodbje*. Ker vam lonci povejo več kot tisoč besed ... Ja, več kot tisoč besed. (kima) Kaj še lahko povem? Ja nič ... Zakaj sem se odločila, da lonce postavim sem gor? Hja, zakaj? Zato ... Jaz že od nekdaj iščem višje točke, veste, neke terasice al pa hribčke mam blazno rada. Že kot mala sem lezla na streho al pa na drevesa, pa me niso nikol dol dobili. Včas sem po celi dan presedela na smreki, če je začel pihat veter, mi je blo pa še bolj, ker se je smreka premikala. (smeh) Cel dan sem bla gor, sej me ni nihče pogrešal. Kdo bi pa mene pogrešal. (smeh) Tak dober občutek je, da si nad ostalimi, vsaj metaforično ... A ni res? Pa bližje luni in zvezdam si. Zakaj bi gledal mravlje na tleh, če lahko gledaš zvezde na vrhu. (smeh) Sej tu gradove so si vedno na vrhu hriba gradili, zato da so bli nad ostalimi. (tišina) Fajn je bit na visokem, vsaj meni, ker vidiš celo sliko. Jaz pa ful rada vidim celo sliko. Če vidiš celo sliko, pol točno veš, kaj te čaka za vogalom ... Mal bolj sem pomirjena, če sem na visokem, ne vem. (tišina, hodi gor in dol) Torej ... Sentimentalna sem bla, udarna tudi, o sebi sem povedala! Zaključni nagovor še! Zaključni nagovor mora

bit udaren. *(pogleda na listek, odkašlja se, bere)* Vabim vas torej, da se sprehodite po zgodbi brez zgodbe, ki vas bo popeljala po tankočutnih stezicah moje domišljije in vam obenem na uho prišepnila nekaj mojih najglobljih skrivnosti in vam dovolila, da kopljete po moji notranjosti, po moji tvarini in da se sprehodite med lonci, ki so izjemni kiparski izdelki in ki prečijo meje običajnih lončarskih izdelkov, kajti to je vendarle moja umetnost, ki je odraz moje empatije, ki zeva in ... ki je polna ... pač ... skrivnosti. *(zasmeji se, potem se takoj zresni)* Tega ne bom rekla. *(se zresni)* Mogoče raje nekaj v smislu ... Živjo in uživajte v razstavi! Hvala! *(zadovoljno)* To se sliši dobr.

Tema.

3. Razgled v prihodnost

Taista terasa na vrhu strehe, zdaj z lonci in vrtno gugalnico. V prihajanju je mlad par, Jan, ki za sabo vleče Elviro s prevezo na obrazu.

JAN: Pazi na noge ja, takole ja. Sem stopi, kr pogumno, ja.

ELVIRA: Pa daj no, Jan.

JAN: Nič se ne bat, no, saj te ne bom pojedel ... stopi še mal naprej, dej no ... *(Elvira se ustavi)* Nič se ne bat no.

ELVIRA: Jan ... lastnik naju bo ubil ...

JAN: Ko tole vidiš, ti bo dol viselo za lastnika, boš vidla. Zaupaj ti meni. *(jo vleče za roko)* Zaupaj ti Jančeku.

ELVIRA: Dej no.

JAN: Počaki ... še mal prid naprej, no.

Jan jo vleče za roko. Kar grobo.

ELVIRA: Jan, pizda. Boli me to.

Jan si popravi frizuro, potem Elviri odvijje prevezo.

JAN: Evo! Tadaaam!

ELVIRA *(sarkastično)*: Vau ...

JAN: A ne? *(gleda, ponosno)* Ampak kaj pa razgled dela, a? Zadnjič sem odkril ta plac, ko sva z Mičotom iskala plac za joint.

ELVIRA: Ja ... lepo je, ja.

JAN: Poglej tale razgled, no ... Tko v daljavo poglej. *(ji usmeri glavo)* A ni epsko? *(se zazre v daljavo, Elvira gleda v Jana)* Enkrat bova midva mela vikend s takim razgledom in tako terasico, veš? Prav s takim razgledom. *(Jan strmi v razgled)*

ELVIRA: Ja? Zaenkrat bi bla zadovoljna z nečim več, kot je garsonjera s pogledom na pokopališče.

Jan sede na gugalnico, Elvira ga gleda s prekržanimi rokami.

JAN: Predstavljam si, kakšne nore piknike bi lahko prirejala na taki terasi, a? Si znaš vizualizirat?

ELVIRA: Ja ...

JAN: Js bi mešal koktejle, pa obračal bi stejke, tri minute na eni strani, pet minut na drugi ... na takem velikeeem žaru *(pokaže z rokami)* Na takem žaru, si zamisliš?

ELVIRA: Si zamislim, ja.

JAN: Ti bi nardila okrasitev, vse tko, po babje, ne? Pa bi potem povabla Petro pa Danija, Lucijo pa Gogija, Rebeko pa Hojsa, Nino in ... ne, nje ne bi. Ona je prasica, nje ne bi, u lajfu ... *(razmišlja)* Tanjo in Lukata?

ELVIRA *(naveličano)*: Jan!

JAN: Kaj je, no? Razmišljam.

ELVIRA: A je sploh legalno, da sva tu gor? Ne bi rada imela sranja z lastnikom.

JAN: Za 700 evrov na mesec me lahko prosi, da sem tu gor.

Elvira pogleduje proti vratom, prekržiža roke.

JAN: Pa pol bi lahko nardila program, veš.

ELVIRA: Pa kakšen program, pizda?

JAN: Ja za goste, program ... Veš, kao družabne igre, športne igre, pijanske igre, igre na srečo ... ne, to ne. Mogoče si neke nagrade namisliva ... To bi blo Gogiju čist zabavno. *(Elvira ga gleda)* Mi bi z dečki pol kakšnega spili, kakšnega skadili, ve babnice bi se pa jezile na nas, to je vedno tko, že od nekdej je tko. *(se zasmеji)*

ELVIRA: Si končal? Greva?

JAN: Pizda si zatežena ti zadnje čase ej, nič ti več ni zabavno.

ELVIRA: Delala sem devet ur, Jan.

JAN: Jaz si pa zamišljam najino prihodnost, pikica.

ELVIRA: Ja? Zaenkrat si zamisli, kako bova preživela do naslednjega meseca.

JAN: Daj nooo, usedi se malo, pikica, no, malo si spočij te lepe nogice no, malo se zazri v najino prihodnost ... *(jo gleda, jo potegne k sebi)* Daj no ...

ELVIRA: Če zve lastnik, Jan ... Ubil naju bo.

JAN: Pa kaj te briga za tega plešastega prasca ... Daj no, en objem.

Raztegne roke. Elvira zavije z očmi, pride do gugalnice in sede.

JAN: No, tko ja, to je pa že bolje.

ELVIRA: Pet minut, Jan.

JAN: Mogoče deset.

Sedita v tišini, Jan narahlo premika gugalnico.

JAN: Poglej ta razgled, no ... Pa poglej ga, no.

ELVIRA: Lepo, ja ...

JAN: Je ne? Sam da tebe osrečim, veš? Cel dan sem čakal, da prideš iz službe, in sem razmišljal, kak bom tebe osrečil, veš?

Jo poljubi na sence.

ELVIRA: Bi me lahko osrečil s čim drugim ...

JAN: Ja? Na primer?

ELVIRA: Ja ne vem, s čim bolj pozornim recimo ...

JAN (*se vzravna*): Recimo?

ELVIRA: Ja ne vem ... Ful je enih stvari Jan ...

JAN: Ja?

ELVIRA: Ja.

JAN: Recimo?

ELVIRA: Recimo ... Ne vem, no ... Sem vse kaj drugega pričakovala kot tole.

JAN: Kaj pa?

ELVIRA: Ja ne vem ... Ful drugih stvari bi prej pričakovala ... *(tišina, zavzdihne)*
Sem mislila, da me boš zdejele ... Eh, brezveze.

Tišina.

JAN: No, povej zdej. Kaj si mislila?

ELVIRA: Pa ne bom, brez zveze.

JAN: Dej, povej zdej, kaj si mislila, no.

ELVIRA: Eh, ne bom.

JAN: Povej no, zakaj pol ...

ELVIRA: Ja mislila sem, da me boš zasnuvil, evo. Ta preveza pa to ...

JAN *(se zasmеji)*: A ti to resno?

ELVIRA: Ja kaj no, kdo bi pričakoval, da mi boš pokazal to ... ta beden razgled
pa te koprive?

JAN: Zasnuvil, pikica? Jaz tebe?

Jan se zasmеji.

ELVIRA: Sej bi rekla ne, valjda.

JAN: Pa saj sva zmenjena, da midva nisva za te stvari.

ELVIRA: Vem, no, ampak sem mislila ... Ta preveza pa to, no ... nič takega,
pozabi. Itak bi rekla ne, sej nimava iz kje. A greva dol?

JAN: Valjda nimava iz kje. Sploh pa ne za take stvari ... *(se zasmеje)* Prihranki gredo za moj kuharski tečaj. To sva rekla.

ELVIRA: Pa za večje stanovanje, ja.

JAN: Pa za nove nože, tiste od Gordona, takoj ko bo prilika.

ELVIRA: Ja.

JAN: Ti boš šla na poročni tečaj ... To je ful biznis danes, veš. Pa boš pol organizirala te babje bedarije, ki ti grejo po glavi ...

ELVIRA: Vem, ja.

JAN: Ampak zasnužil te pa ne bom, itak da ne. *(tišina)* Raje si kupiva savno za ta denar.

ELVIRA: Itak ja.

JAN: Midva nisva za te stvari, veš?

ELVIRA: Vem, ja. Midva sva bolj za savno, ja.

JAN: Ti si tut ena kokoška ... Jaz tebe zasnužil? A ne bi blo to ful hecno?

ELVIRA: Itak da bi blo. Komično bi blo.

Strmita v razgled.

Tišina.

JAN: Sej si ne želiš slučajno?

ELVIRA: A da bi me zasnužil? *(tišina)* Mogoče bo pa kdaj prilika za to ...

JAN: Dvomim, no.

ELVIRA: No, po savni ...

JAN: Boš vidla, ko boš ti enkrat organizirala poroke, boš pozabla na te babje bedarije.

ELVIRA: Ja, verjetno res ... *(tišina)* V vsakem primeru bi rekla ne.

JAN: Jaz pa v vsakem primeru ne bi niti vprašal.

Jan se zasmеji.

Strmita v razgled.

4. Darilo za rojstni dan

Taista terasa na vrhu strehe. Zdaj brez vsega in z gugalnico v prihajanju. Nosita jo Robert in Peter.

Obema se zdi, kot da bosta pravkar opravila nekaj zelo pomembnega.

ROBERT: A bo šla čez?

PETER: Bo, bo ... bo šla.

ROBERT: Res?

PETER: Bo šla, ja.

ROBERT: Jel si stoposto?

PETER: Stoposto. Zakaj moraš uporabljat te njihove?

ROBERT: Kaj njihove, sej so naše tu. To je bla včasih vse SFRJ, ni blo naše vaše. Zdaj so pa sve zjebali, jel tako?

Prineseta gugalnico na teraso.

ROBERT: Kam jo rukneva?

PETER: Tu je v redu. Sej jo bom odpeljal slej ko prej.

ROBERT: Da kdo zve, da sva jo privlekli sem gor, zna bit sranje veliko, sam to ti bom rekel.

PETER: Noben ne hodi sem gor.

ROBERT: Ja, kaj jaz vem, sine. Zna bit sranje veliko.

PETER: Noben ne hodi sem gor. Dam roko v ogenj, da ljudje sploh ne vejo, da ta plac obstaja.

ROBERT: Dobro, dobro. *(Peter gleda gugalnico, Robert tudi)* Pa kaj ti je tak dragega na ovaj gugalnici?

Peter iz žepa vzame denar.

ROBERT: Kaj mi to tiščiš, daj nehaj no.

PETER: Ker si mi pomagal.

ROBERT: Pa daj nehaj no, veš, da vse za soseda, kadarkoli.

PETER: Vzemi, prosim te.

ROBERT: Dobro, če me siliš zdaj. *(šteje denar, pospravi)* Če boš še kdaj kaj rabil, veš, kje mi pozvoniš. Jel tako?

Peter ignorira, gleda gugalnico.

ROBERT: Kaj ti je tak dragega na gugalnici, sine?

Tišina.

PETER: Mam malo punčko, veš ...

ROBERT: To vem, ja.

PETER: Pa bi jo rad presenetil za rojstni dan.

ROBERT: Pa si se odločil za gugalnico z odpada?

Robert se zasmeji s tistim smehom, ko ni več jasno, ali človek hlasta za zrakom ali kaj drugega.

Peter malo prestavi gugalnico.

PETER: Jo bom pobarval pa tak.

ROBERT: Ja? Fino.

PETER: Ja ... Pa jo bom pripeljal sem gor, za rojstni dan, pa tak.

ROBERT: To se mi zdi zelo lepa gesta, veš?

PETER: Se ti zdi, ne?

ROBERT: Dobro, dobro, ja ... Ampak za otroke se truditi, to je zdaj tak ne ...

PETER: Kak?

ROBERT: Ja dvorezen meč je, veš. Otroci niso nikdar zadovoljni. Nikdar pa nikoli. Vidim pri nečakinji ... Samo da je iz trgovine, pa je dobro. Pa da je drago, to je še pogoj.

PETER: Ne, ne, ne. Moja Nikica ni taka.

ROBERT: Vsi so taki.

PETER: Ne, ne, ne, ne. Moja Pikica ni.

ROBERT: Pa vsi so isti ...

PETER: Ne, moja ni.

ROBERT: Dobro, dobro. Če ti tak praviš.

Gledata razpadajočo gugalnico.

Malo tišine.

PETER: Bo vesela, kaj misliš, a?

ROBERT: Ja ... Bo, ja. Ko jo pošlihtaš, bo.

PETER: Do sobote. Vrh glave časa, ne?

ROBERT: Veš, da. To bo veselja.

Peter se smeji.

Gleda gugalnico.

ROBERT: Kolko je stara?

PETER (*ponosno*): Osem.

ROBERT: Osem, daj nehaj.

PETER: No ... osem pa pol.

ROBERT (*se zareži*): Veš, kaj sem ja počel pri osmih letih?

PETER: Kaj?

ROBERT: Krompir sem kopal, z rokami, veš, sine. Nohti ... to je blo vse črno za nohti, veš, sine.

PETER: Ja, to so bli drugi časi ...

ROBERT: Mi se nismo guncali, ma kaki, sine. Mi smo kopali krompir ... vse črno za nohti ...

PETER: Drugi časi so bli, ja.

ROBERT: Noben te ni vprašal, če bi se rad guncal, veš, sine. Noben te ni vprašal, če bi kaj jedel, ma kaki. *(gleda gugalnico)* Enkrat sem omedlel na njivi, pa me ni noben pogrešal celi dan. Celi dan! Šele zvečer sam se prebudio, cel opečen, od sonca, jebemo mater, vse me je peklo, ampak nisem nič jamral, veš, sine. *(gleda gugalnico)* Krompir sem pa prinesel domov, to pa.

PETER: Ja ... so bli zanimivi časi ... Drugačni, predvsem.

ROBERT: Zanimivi pa, jebemo mater ... Ampak smo bli srečni, jel tako brate? In trpežni. Nikdar pa nikoli nisem slišal otroka jamrat, nikdar pa nikoli. Danes pa otroci samo jočejo ves čas. Samo jok še poslušam, ko hodim čez mesto ... Jaz v življenju ene solze nisem potočil. Niti ene!

PETER: Ah, vešda si.

ROBERT: Niti ene!

PETER: To ti pa ne morem verjet, veš ...

ROBERT: Pa niti ene solze, če bi bla majka še živa, bi jo poklical zdaj, da ti pove. Res ... jokali pa nismo. Nikdar pa nikoli.

Gledata razpadajočo gugalnico.

Tišina.

ROBERT: Pa hodi v šolo?

PETER: Ja, ja ... Sicer šele v prvi razred ... Je šla pozneje v šolo ... Je bolj drobna, veš, pa prestrašena.

ROBERT: Dobro, dobro. *(razmišlja)* To jih ni za ujčkat, pa ni važno, al so drobni al ne. Jaz sem bil tak pri osmih letih *(pokaže)* pa sem že plaval ko delfin, ja, ko gliser sem bil. Pa sem bil tak. *(pokaže)* Brat me je pri treh letih, čuješ, pri teh letih bacil u vodo in jaz sem splaval. *(razmišlja)* Nikdar ne bom pozabil tega, pa sem bil tak *(pokaže še nižje)*, ko me je bacil u vodo.

PETER: To so bli drugi časi ...

ROBERT: Boljši, sine, boljši časi.

Gledata v gugalnico.

PETER *(ponosno)*: Nikica tud plava samo še z enim rokavčkom.

ROBERT: Ti jo sam baci u vodo, pa ne bo plavalala z nobenim.

Robert se zareži, Peter mu vrne neroden nasmeh.

Gledata gugalnico.

ROBERT: Ko sem jaz bil tvojih let, uff, sem pa puško v roki držal. Nismo meli mi čas za djecu, ma kaki, sine. Mi smo se borili, za naše.

PETER: To so bli ...

ROBERT: Drugi časi so bli, ja, samo boljši! Kdo od vas mladih se lahko pohvali, da je puško v roki držal? Niko! Mi pa, u vojski, svaki dan isto, red, disciplina, odvratna hrana ... Nije nam bilo lahko, ampak se ni nihče pritoževal. Nikdar pa nikoli!

PETER: Ja, drugi časi pač.

Robert odsotno gleda gugalnico.

ROBERT: Drugi časi, ali boljši ...

PETER: Ja.

Robert iz vrečke jemlje barvo.

Malo tišine.

ROBERT: Dobro dobro, ti greš delat, jel tako? Ne bom te motil.

PETER: Ja, hvala ti, Robert!

ROBERT: Nema na čemu, sine. *(ga gleda, ko Robert odpira barvo)* Jaz pa grem.

PETER: Hvala ti še enkrat, Robert. Sam ne bi zmogel.

Stoji, gleda Petra, ki odpira barvo.

ROBERT: Dobro, dobro. Jaz pa grem ... Ne bom te motil, veš, sine ...

Ga gleda. Peter pokima.

Malo tišine.

Robert še kar stoji in gleda Petra.

ROBERT: Grem jaz ... *(gleda ga)* Da ne motim ... *(gleda ga)* Pol nimaš časa za pivo, praviš?

PETER: Ma niti ne, veš.. Moram ... *(pokaže na gugalnico)* za mojo pikico, veš. Ampak hvala.

ROBERT: Dobro, dobro. *(gledata gugalnico)* Pa enga na hitro, da rukneva? A?

PETER: Ma ... moram tole zrihtat ... za mojo pikico..

ROBERT: Pa jednog, hladnega, a? Prinesem gor, a? Sej sva se namatrala, a?

PETER: Ne vem, no ... *(gleda gugalnico)* No ... sej bom tak al tak celo noč barval, a ne? Enga, mogoče ...

ROBERT: Pa ti si naš, eto ti. Da nazdravimo za tvojo Nino, a ne?

PETER: Niko.

ROBERT: Veš, kak pravijo ... važno, da je sin zdrav!

Robert odhiti s terase.

ROBERT: Odmah se vratim!

Peter gleda staro gugalnico.

5. Šizomanija

Taista terasa na vrhu strehe. Na gugalnici zdaj še bolj sključeno sedi babica, Lenart in Gregor pa stojita na istem mestu kot prej. Še vedno iz zvočnika prihaja ista glasba.

Gregor se reži Lenartu, ki vzhičeno razlaga.

LENART: Tu stoji Obama in se mi klanja ... Tu, vidiš.

GREGOR: Kje si tega črnuzla našel, no.

LENART: In zraven njega tu stoji ... veš, kdo?

GREGOR: Kdo?

LENART: Faking Helena Blagne!

GREGOR: A daj nehaj, no.

LENART: Prisežem! Faking Helena Blagne.

GREGOR: Kaj bi Helena Blagne počela z Obamo?

LENART: Ne vem, sam stoji z njim in me gleda.

GREGOR: Ja vpraš jo, kaj hoče.

LENART: Kaj hočeš, Helena Blagne?

Lenart prestrašeno.

LENART: O pizda.

GREGOR: Kaj pa hoče?

LENART: O pizda materna ...

GREGOR: Kaj hoče? A? Kaj hoče Helenca?

LENART: Hoče, da se ji podpišem na joške.

Gregor se reži.

GREGOR: Pa se ji boš?

LENART: Valjda da ne. *(gleda po prostoru)*

GREGOR: Pametno mali, kaj ti bodo te stare joške.

LENART: Fak, veš, kdo je pa tam.

GREGOR: Kdo?

LENART: Faking King Kong.

Gregor se reži.

GREGOR: Resno?

LENART: Ja ... faking King Kong, ki Heleno Blagne vleče za lase.

GREGOR: Ne me jebat ...

LENART: Prisezem ... Zdaj jo bo pa ... Fak ... *(z očmi spremlja Heleno Blagne)* Vrgel jo je v prepad. Fak!

Lenart stopi na zid, gleda v prepad.

Dolgo.

LENART: V prepad jo je ...

GREGOR: Pizda, a res?

LENART: Prisezem ... A ne slišiš, kako se dere?

GREGOR: Slišim, prav Helenco slišim.

LENART: Slišiš?

GREGOR: Slišim, ja. *(gleda v prepad)* Mogoče jo bo pa ribič ujel.

Lenart stopi z zidu, hodi po terasi.

Razburjeno.

Gregor iz žepa potegne telefon in ga snema.

LENART: Tu je pa ... fak, blondinka s Harvarda je tu.

GREGOR: Res?

LENART: Ja, prisežem.

GREGOR: Pa to je noro.

LENART: Blondinka s Harvarda z ... o, fuj ... s kosmatimi nogami, stari.

GREGOR: Ogabno.

LENART: S takimi dlakami, stari. O, fuj. Ona pa miničko gor.

GREGOR: Ogabno!

LENART: Stran bejž, marš stran! Sploh se mi ne približuj.

GREGOR: Dej jo, ja. Ne približuj se mojemu bratu blondinka s Harvarda.

Gregor se reži.

LENART: Stran zgin!

GREGOR: Da bo vedla za naslednjič! Povej ji, ja!

LENART: Marš stran! Noge pobrit!

GREGOR: Da si upa pridt taka!

LENART: Saj je šla!

GREGOR: Bolš za njo.

Lenart hodi gor in dol.

Gregor se reži.

LENART: Faak, veš, kdo pa tu stoji.

GREGOR: Kdo?

LENART: Čaki mal ...

GREGOR: Čakam, ja.

LENART: Čaki mal ...

GREGOR: Sej čakam, ja.

LENART: Midva sva, faak, midva sva, Gregor!

GREGOR: Resno bratec?

LENART: Ja, midva sva. Majhna mulca ... Tisti rdeč avto imam v roki.

Lenart se reži.

GREGOR: Daj nehaj, bratec.

LENART: Resno ... Čak, zdaj si mi ga pa izpulil iz rok. Zakaj si pa to nardil?

GREGOR: Tega pa ne bi nardil u lajfu.

LENART: Ja, pa si pravkar nardil ... Pizda, au, zdaj me z njim ... au, pizda ... z njim me tepeš po glavi.

GREGOR: Ni šanse.

LENART: Ja pa me, po glavi me tepeš. Ful močno me tepeš.

GREGOR: Tega pa ne bi nardil, bratec.

LENART: Res, kri že povsod šprica, ti me pa tepeš. Nehaj me tepst po glavi, pizda, kaj ti je?

GREGOR: Saj te ne.

LENART: Nehaj pizda ti materina.

Lenart se zažene v Gregorja.

Začneta se prerivat.

GREGOR: Halo, halo! Mali!

LENART: Nehaj me tepst po glavi!

GREGOR: Pizda, kaj ti pa je.

LENART: Nehaj me tepst po glavi.

Prerivata se.

GREGOR: Nehaj!

LENART: Ti nehaj, pizda!

Prerivata se.

Gregor vrže navidezen avtoček čez prepad.

GREGOR: Evo, ni ga več. Ne tepem te več. Evo!

Lenart stopi na zid. Gleda v prepad.

LENART (*prestrašeno*): Zakaj si to nardil?

GREGOR: Zakaj pa ne?

LENART: Kaj, če pade na Heleno?

GREGOR: Helena je itak mrtva.

Gregor gleda Lenarta.

Lenart se zareži.

LENART: Helena je mrtva.

GREGOR: Daj, zdaj pa dost. Prid dol.

Lenart stopi z zidu, reži se.

Gleda po terasi.

Malo tišine.

GREGRO: Dihaj zdaj. Vse je v redu, sam pere ti ga. Vse je kul.

LENART: Ja ... Vse je kul, sam pere mi ga.

Lenart gleda po terasi, Gregor pa gleda svoje popraskane roke.

GREGOR: Pizda, fejšt si me. Au!

Lenart zagleda babico.

LENART: Veš, koga pa zdaj vidim?

Gregor gleda svoje roke.

GREGOR (*naveličano*): No, koga? Jezusa?

LENART: Najino babico.

GREGOR: Ja, vidiš jo, ker je res tam.

LENART: Najino babico, ki izgleda, kot da je mrtva.

GREGOR: Tko zgleđa že celo življenje, ja.

Gregor se zareži.

LENART: Gugalnica se premika, babica pa ne.

Gregor se reži, gleda svoje roke.

GREGOR: Vidim, da sem res kupil dobro robo.

LENART: A je babi res mrtva?

GREGOR: Valjda da ...

Pogleda nazaj, vidi babico.

GREGOR: Da ni ... No, ne bi smela bit.

Pogledata se.

Prestrašeno.

OBA HKRATI: Ne, ni.

Gledata babico.

Dolgo.

GREGOR: Valjda, da ni.

LENART: Ne.

GREGOR: Itak da ni.

Gledata babico.

GREGOR: Kaj, če je pa res? A misliš, da je res?

Gledata se.

LENART: Ja preveri, če diha.

GREGOR: Daj ti.

LENART: Zakaj pa jaz?

GREGOR: Ker si ti bolj odgovoren.

LENART: Ti si pa bolj ... ne, jaz ne bom. Men ga pere.

GREGOR: Men ga tudi pere.

Gledata v babico.

GREGOR: Ja kaj pol predlagaš?

Tišina.

GREGOR: Kamen, škarje, papir?

Gregor nastavi pest.

GREGOR: Kaj, pravično je.

Lenart nastavi pest.

Oba istočasno:

LENART: Šlink, šlank, šlonk.

GREGOR: Kamen, škarje, papir.

LENART: Ja čak, kiro verzijo se greva zdej?

GREGOR: Mojo.

LENART: Tvoja je neumna.

GREGOR: Ne ni. Spomni te, kire vse možnosti maš. Kamen, škarje in papir.

LENART: Kaj, a ne veš, kakšne možnosti maš?

GREGOR: Ja lažje je, a ni?

LENART: No, nima veze. Dej še enkrat.

OBA: Kamen, škarje, papir.

Gregor zmaga.

GREGOR: Tooo!

LENART: Pizda no ... Vedno jaz.

GREGOR: No pejt ...

LENART: Pizda no ... Ni fer.

GREGOR: Kr pejt ... Lahko pa rečeš blondinki s Harvarda, če bi mogoče preverla

...

Lenart hodi proti babici. Počasi.

GREGOR (se zadere): Pazi ga!

Gregor se reži.

GREGOR: Pa šalim se, brko, preden se pokakaš v hlače.

Lenart hodi proti babici.

GREGOR: Dej no. Ne bod reva.

Lenart počasi hodi proti babici.

GREGOR: No, dej no!

Lenart pride do babice. Strmi v njo, potem ji dvigne glavo.

GREGOR: In? Je al ni?

drama se nadaljuje v naslednji številki



POEZIJA

Patrik Kolar

Vprašanje japonskega mornarja

Le kako lahko pričakujete,
da varno pristanem ob obali,
ko pa moja duša še oklepa krmilo,
strto in bleščeče se
v oddaljenem svitu,
ki že prekriva ugašajoče zvezde?

Sara Remžgar

ZAŽIGANJE POLNOČNIH UR

Ekstaza noči
ob kuhinjski mizi –
ženska s peresom.

Neme besede
v naribani praznini,
spazmični prevod.

Goriva, prosim!
In nežno prasketanje,
moonshine.

Matija Krumpak

Ujemi me na žičnato mrežo, zaprašeno
s spominom na julijsko točo.
Skoznjo spusti šumeče tablete električne milnice, ko kopljem.
Ko se kopam v umazani preteklosti brskanja.
Iskal sem zadovoljstvo.

Ko zmanjka potencialne energije,
bomo Šalamuna priklopili na dinamo!
Oziroma njegovo trohneče truplo (RIP).

Ona pa "Ohh, Dane ...", zadrhti, ko vedno
znova z prsti drsi preko natisnjenih besed,
besed (z ločili ali brez) donečega poštarja,
ki mu pravi "Moj veliki bik (uwu)".
Skrbi me, da te ne bo sposoben zadovoljiti nihče drug.
Še najmanj pa kak pristaš NK Sežana.

Je ta kozarec za vodo res brezglutenski?
Je še mogoče zagovarjati Glasbo Svinčenih Orkestrov?
Niti okrogle Makedonke ali goriške oskrbnice?
Za pulover bodo že ...
A s takim pasom počí vrat.
Zlepi mi ga.
Zlepa mi ga zlepi z lepilom za lepe lepenke.

"Ohh, Hristo ..." je stokala v noč.
On pa je ujemal trenutek.
V postelji ovita v zastavo,

blažena v tišini topničarskega upora.
Šelesteči dež nad Tovarno avtomobilov Maribor.
Spet je seno prevodnik vodenih strasti.
Bobni.
Sirene.
Tekila?
Kaj počnem v Cirkusu?
Zdi se, da sem ponovno zataval v rdeče spomine
med tradicionalnim delirijem ob treh zjutraj.
Upam, da se tokrat obdržim na nogah.
Nazadnje sem se krepko sesul preko belih All-stark številke 39.
 Nekje sredi Gosposvetske.
Smo iskali knežji kamen.
 A bakreni centi nimajo več praktične rabe.
Zato zahtevamo preobrat.
Naj se zvrne sončni mrk na razsvetljence.
Da jih sreča sled varnostnih protokolov na delovnem mestu.
Stopim ven med neke kadeče bejbe.
Klovnovega nastopa je konec, še vedno pa kje najdemo leva.
Vso srečo.
Pločnik se zdi nov. In čist.
Kot da živim v kulturnem, urejenem mestu.
Iz vonja po prestah se dviga orjaški križ.
Obstojim.
Pomislim, da v Izoli še zmerom streljajo galebe.
Hitro stopam nazaj do megle.

Manca Marinko

mogoče bi delala mogočnejše
prve vtise
če mi nikoli ne bi popravili
otroško nedolžne
govorne napake

mogoče
sem skoraj prepričana
da bi se obrnil nazaj

ko sva se cepila
na bregova ljubljanske reke

če ne bi znala
rrrrrenčati in
llllljubiti

temveč samo
je
clja
ti

upam da se do konca življenja
naučim
cilj
ja
ti

obnavljam vse absolutne
skrajnosti ko gre gibljivi
palec leno po oknu in
kurjava skozi okno

o starih lekcijah in malih
denarcih je pisalo v
horoskopu o vodoravnih
slapovih pač

zunaj je četrtek in jaz
grem skozi tvojo četrto
rumeno in premikajočo
pod prstnim odtisom

vsake toliko je vseeno
šlo zares in jaz sem šla
zraven od tu naprej sem
jaz kar me je zgladilo

ležeči spust vode pa
se je začel ko sem se
vrnila na zrak in se
dotaknila ključnega kar je

kako lepo je biti le še
kaplja v toku zavesti
torej kako malo lakote
čutiš če si lahko kot voda

kako ne gre stran tisto
nekaj tisto kar bdi še ko
kličemo taksije bdi še
ko pridem do primerne
lokacije za to nikoli ni
bilo v meni dovolj sebe
in dovolj neizživetih
premlevanj se v tem
smislu nikoli ni moč
naveličati tudi če zdaj
govorim izza protipožarnih
vrat iz katerih se je razvil moj
jezik okoliščin je predvsem moja
krivda in to na več nivojih
govori neodločno o tem kar
bdi je vse kar bdi ko se spi

te dni pišem po stenah z voščenkami / pridi pogledat / izberi pisavo in velikost / oziroma kar ti že delaš / da zapustiš banalnost prostora / naj bi bil glas / zaenkrat je najtišji / ampak se ti pa le utrne misel / želim si biti misel / besede si barvam na rdeče / že drugič danes ti teče kri iz nosu / vem da veš / da je v meni dišalo po severu / predstavljala sem si pot do tja / na avtobusu zvijam predse svoje kratke noge / kot polž / ki ne ve kaj je sever / zato samo malo občuduje okolico / starejša kot sem lepša se mi zdi / in večkrat rečem kaj preveč naglas / da potem narobe izpade / ampak ko se gre zate / in zanj / in zanj in zanj / rdeče črke ne zbežijo / v tridimenzionalnost kožnatega sveta / in potem sem polž / sever pa mi ostaja neznan / če se kdaj zaletim vate / prosim imej zame kepo snega

zakaj mora biti tako
da v trenutku ko
stopim dol s podstavka
izpuhtim iz izostrenega

kot da jim hribovito gibanje glavne mišice
usahne v ravnice
takoj ko izdam
da v resnici nisem iz belega marmorja
in ko prvič temeljito
presadim svoj pogled
iz nekje brez zemlje
v jamice
v mojem primeru
običajno rjave barve
ki jih nosijo pod čelom
a očitno še vedno previsoko
da bi se kaj prijelo

na fisti dan ko sem
nazadnje stopila s podstavka
me je eden izmed rjavookih vprašal
zakaj ne pišem več
in ker imam prekratke roke
da bi mu
iz prsnega koša iztrgala
tisto kar diha in tisto kar bije
nisem rekla da zato
ker ne znam pisati o drugih
drobtinah stvarnosti

kot o parih trenutkih
ko sem med mano
in nekom
videla brez višinske razlike potovati hribovja
hribovja ki sem jih božala po grebenih
skoraj do danes

ampak zdaj spet pišem
ker mi vse vre
ker je
tudi poizvedovalec o pisanju
želel govoriti z nečim brez glasu

PROZA

Lena Kregelj

Maska

Na tla pade kozarec in se razbije. Odmev se odbija med štirimi stenami, pa tudi po hodnikih stare meščanske hiše, s katere odpada omet. Na stopnišču, ki vodi do stanovanja z visokimi stropi, se prelivajo luže z zgornje stopnice na spodnjo, pa spet na naslednjo, in naslednjo, in naslednjo. Suha črna mačka lenobno leži na hladni betonski razpadajoči ograji in se ob rezkem zvoku nenadoma zdrzne. Sunkovito pogleda nazaj v vrata z mrzlim železnim tolkalom v obliki leva.

V kuhinji je vse nemo. O razbitju pričajo le črepinje in zaskrbljena gospodinja, ki zre v tla. En kos je večji, ostali pa manjši. Kopajo se v vsebini, ki so jo še pred hipom držali v sebi.

Iz manjše sobe pogleda zamorjen dekliski obraz in ugotovi, da ni nič takega in se lahko takoj spet zapre v sobo. Obraz nadaljuje s tipkanjem na tablico: »Moja mat spet nima družga dela, kot razbijat po kuhni. Kje sem ostala ... Ja, zakaj nikamor ne grem, ja zato, ker folk nima časa. Vsi visijo na instiču al pa fejsbuku, pa chatajo ves čas, k jih pa srečam na cesti, me noben ne pozna. A še pred petimi minutami mi je lajku slike, pol me pa niti pogleda ne. Noro.« Ihtavo pogleda na posteljo, kjer ležijo trije kupčki mini oblačil. Ve, da jih ne bo oblekla za ven. Lahko pa si jih nadene, zamaskira naveličan obraz z nasmehom in se zvija v različnih pozicijah, da bi ujela popolno fotografijo. Ne da se ji. Obsedi in zre v prazno.

Mimo njenega okna šine mačka, ki ima dovolj poležavanja na betonski ograji. S sploščenim telesom se kot tihotapec splazi do naslednje police. Ovije se s svojim gladkim črnim repom, udobno namesti in z velikimi rumenimi očmi pogleda v notranjost. Gospodinja pometa črepinje minulega kozarca, desno od nje pa se v prostoru, zagrajenem s špansko steno, stara

gospa guga v gugalniku, kot bi se nič ne zgodilo. Ura odmeva preglasno in čas tiktaka prepočasi. Pajek nadaljuje s spletnjem mreže v kotu kuhinje.

Za špansko steno tresoča roka ustvarja zapis v temnozelen zvezek s sprhnjenimi listi, ki ima na prvi platnici kvadraten prostor za ime in priimek: »Vem, da sem odveč. Zakaj mi tega ne povedo, pa ne vem. Slišim ta mlado, ko včasih reče, da naj že grem. S tega sveta najbrž, ali pa vsaj v bolnico na aparate in kisikovo masko. V obraz pa mi ne upa reči.«

Kot bi hotela pospešiti čas, se zaguga hitreje in močnejše. Zvok velikih lesenih koles gugalnika zaškripa naprej, pa nazaj, pa naprej, pa nazaj, dokler se ne uskladi s tiktakanjem velike stenske ure.

Mačka sunkovito skoči s police, odprejo se vrata večje sobe. Iz nje stopi visok temnolas možakar. V preveč rabljenih copatih oddrsava do gospodinje, se postavi za njen hrbet in čaka nekaj dolgih trenutkov. Nato odpre usta, kot bi hotel nekaj reči. Zvok mu zamre v grlu in se vrne nazaj v želodec. Na koncu se mu le spahne. Žena se ob nenavadnem zvoku obrne in samo razočarano zavzdihne.

On čez kupček črepinj nese svoje zdrsane copate in se ne trudi, da se mu kakšna ne zadre v podplate. V kopalnici se pogleda v ogledalo, mežika, odpre vodo in si s hitrimi krožnimi gibi umiva obraz, kot bi spirala masko. Z vsakim gibom bolj jezno drgne in iz grla mu vrejo besede, vse tiste neizrečene. Opazi ženino ceneno verižico, ki jo je nosila na enem izmed prvih zmenkov, kako malomarno visi dol z bluze, namenjene v pralni stroj. Zagrabi verižico, jo večkrat hlastno poljubi in zaluča nazaj v kot.

Skozi zračnik odjekne zamolkel krik iz sosednjega stanovanja. Sledi mu še en in zatem top udarec. Odločno se nameni proti vhodnim vratom, kot bi hotel pri sosedu potrkat in vprašati, če je vse v redu, a korak je vedno bolj oklevajoč. Na pol poti se obrne in sprijaznjeno oddrsava nazaj v sobo, kjer ga v kotu čaka velik LCD-ekran z zmogljivo računalniško feršterkerijo.

Na udobnem usnjenem stolu se zatopi v film »Čas novega štetja«, ki prikazuje človeštvo, ogroženo zaradi nekega novega virusa. Ta nepričakovano spet

poveže ljudi v medčloveške skupnosti, kot so včasih obstajale. Kljub temu da morajo nositi maske, bogati pomagajo revnim, družinski člani preživljajo čas spet skupaj, mimoidoči pa podarijo sendvič ali topel plašč beračem na cesti. Človeškost, toplina in želja pomagati sočloveku brneče valovijo iz ekrana in prijetno dražijo. Gledalec zamaknjeno gleda v igrane podobe in približuje obraz vedno bližje, kot bi resničnost nemudoma prodal za vlogo v filmu.

Luža z betonskih stopnic ošvrkne mačkin rep, ko se skokoma zapodi na ulico in jo ucvre na obhod po mestu. Z drobnimi koraki hiti mimo ekranov in luči in neslišanih ljudi v stanovanjih. Kot vedno se tudi tokrat ustavi pri zelenem zmaju, s katerim sobivata v prijetni tišini. Zviška gledata na širok trg pod sabo.

V daljavi vrtinec vetra pometa jesensko listje v vrtinčastih krogih in ga odnaša z dežjem. Ulice postajajo hladne, brezbarvne in prazne.

STRIP



Katja Kovše

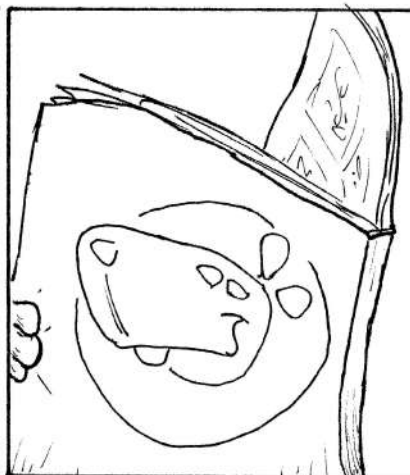
Z malo modifikacije bo lanski strip še vedno zelo aktualen

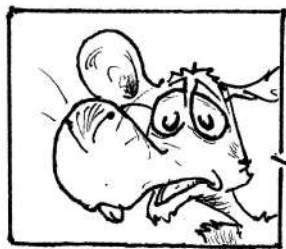
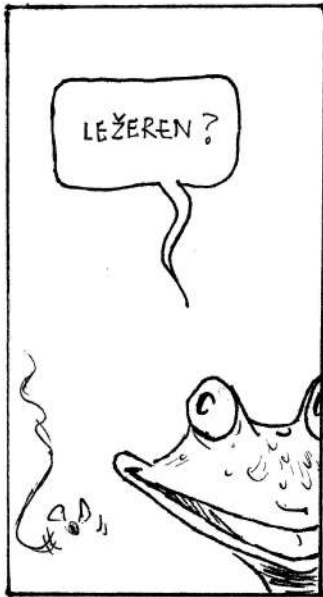


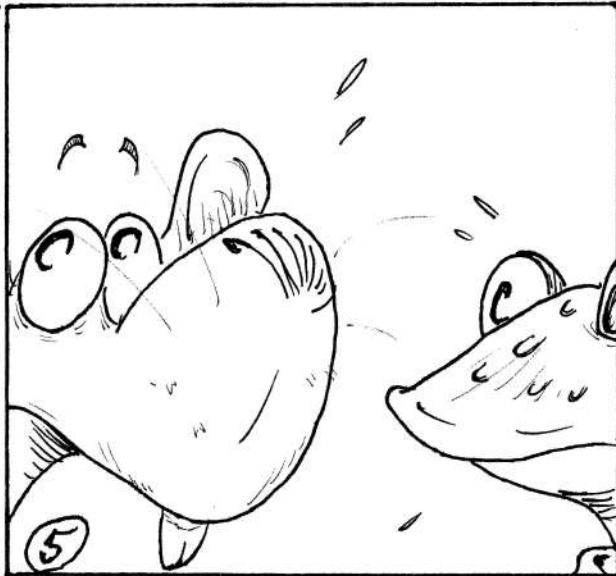
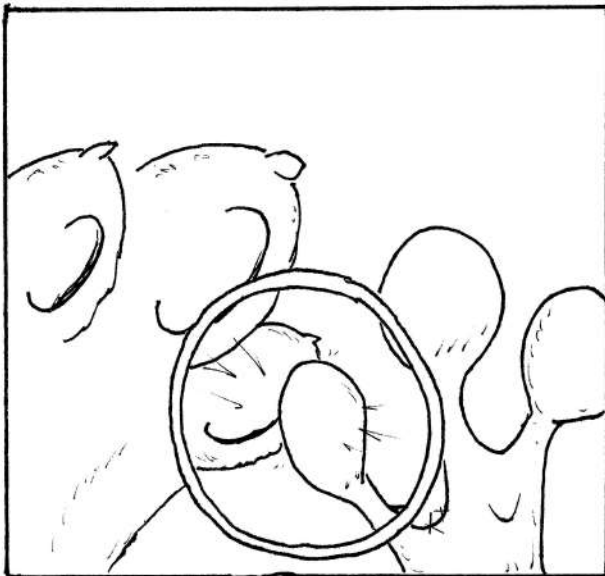
Ležerni mu je všeč

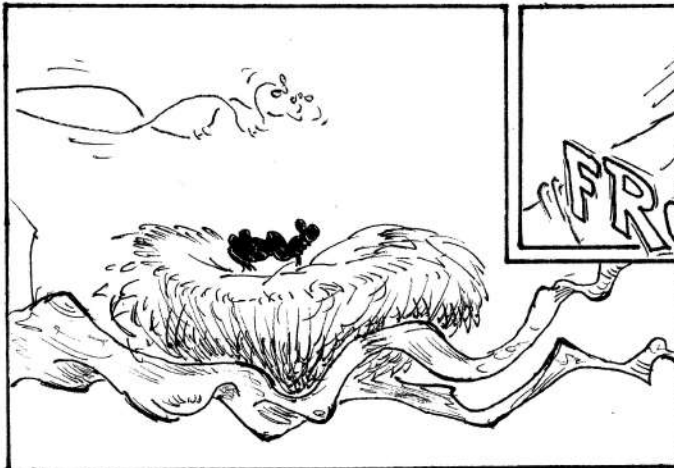


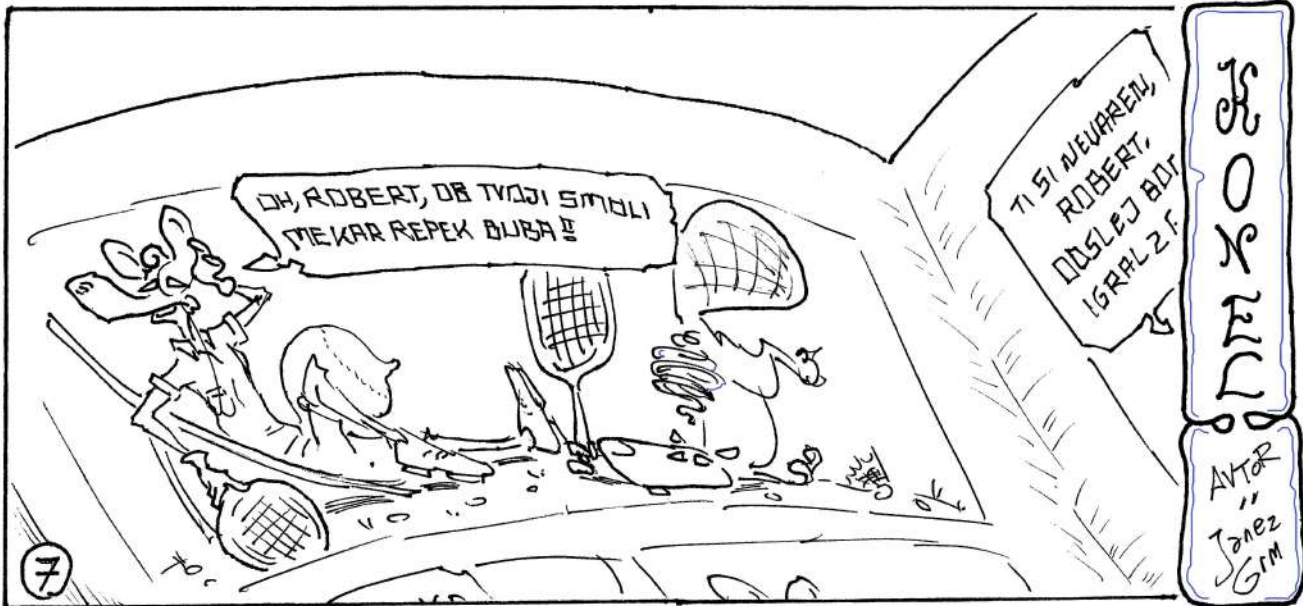
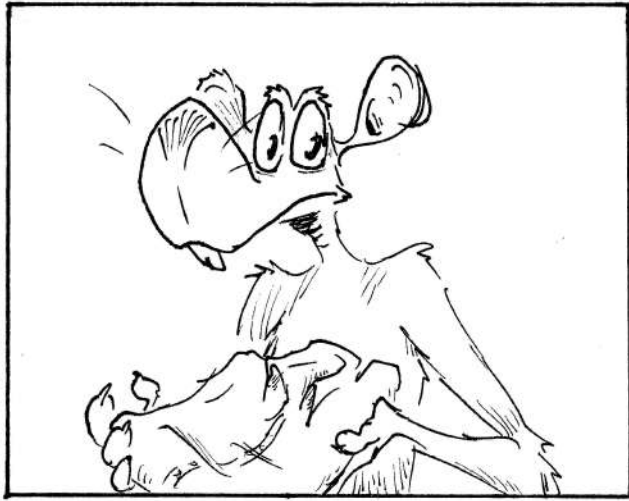
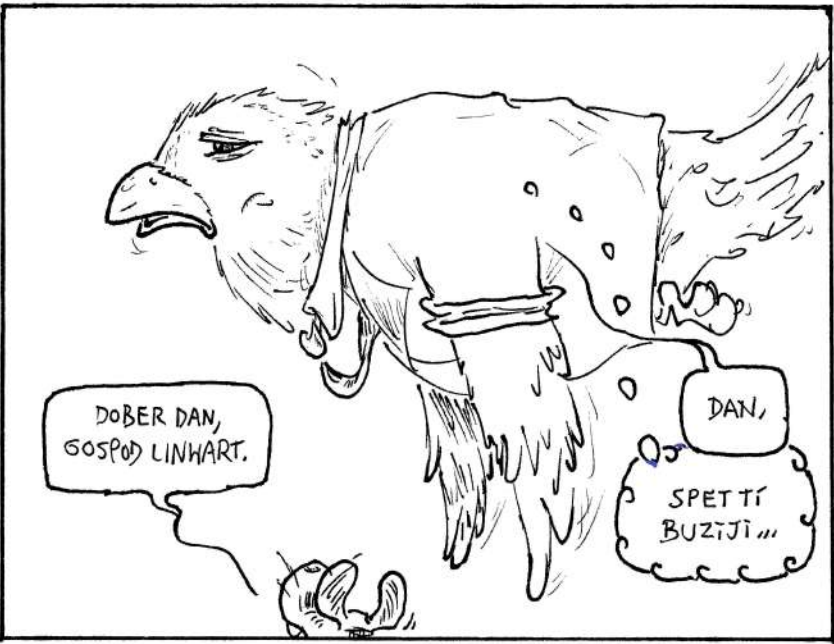




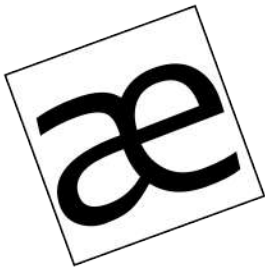








AVTOR
JANEZ
GIM



NEBULÆ – revija za sodobno književnost

Letnik XI, številka 1 (februar 2022)

ISSN 2738-5949

Revija deluje pod licenco creative commons.

Glavna in odgovorna urednica:

Nina Kremžar

Uredništvo za poezijo:

Veronika Šoster

Uredništvo za prozo:

Alex Kama Devetak

Zarja Vršič

Strokovna sodelavka – lektorica:

Zala Vidic

Oblikovanje, prelom in naslovnica:

Alex Kama Devetak

Nina Kremžar